

Talán

Talán soha nem ismertelek...
Mégis közel vagy, tudom.
Ügyetlen foszlány akaratom.
Míg Arcod kutatom, ezer tény,
okok és a világ özönlik - itt
is jelen vagy, tudhatom?
A Fény pontokba hull, és
én gyanakvón lefosztódom:
minden látszat csak, de mégis
vagyok, hiszen Te látsz!
Hangyaléptű örömeim sirályok
kísérik az éjszaka hullámain.
Arcomba hull a csend.
Hiányod érzem, míg játékaim
összetörnének némaságodon.
Ez a vonzás foszt le időtől,
üres szavaktól, s vagyok, mint
tengerben egy csepp...
Holnap majd újra és újra
játszom Veled a halált,
hiszen ez már talán nem kevesebb...

2016.01.25.